

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben házból...

EGYETÉRTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. himz-utca 7. sz.

TÁVIRATOK.

BÉCS, febr. 17. (Az „Egyetértés” távirata.) A helyzet megvilágosítására...

Az új pápa azonnal a vatikán elhagyása után a világi hatalom elvesztése ellen...

Athén, febr. 17. Egy görög torpedó hajó megtámadott egy török pánzelhajót...

Konstantinápoly, febr. 16. A francia követ Fournier ide érkezett. Csak angol pánzelhajókat várnak ide...

London, febr. 17. A Tenedosz közelségében zónyára jutott pánzelhajó „Raleigh”...

Róma, febr. 17. Az intranzigensek azon kisétele, hogy a külföldi bironokoktól...

A főrendiház febr. 18-án, délelőtt 11 órakor ülést tart.

A bécsi lapok jelentése szerint a delegációk márczius elején fognak ismét összejönni.

Londonban minisztertanács hivatott össze. Épen most jelentik, hogy Törökország...

Andrássy gróffal tegnap értekeztek az osztrák miniszterek a megállapították a választ, melyet...

A zárszámadási bizottság ma a pénz- és közlekedési tárgyát tárgyalta le. Ez utóbbi tárgyalásnál két tétel függőben maradt...

A mozgósítási hírek. A „N. H.”-nak írják Készmárkról a következőket: A popradi vasúti állomásnál 20,000 emberre tábor készül...

Konstantinápoly, febr. 16. éjjel. Az angol hajórajndol elhagyja a herceg szigeteket...

Szentpétervár, febr. 17. Az „Agence Russe” jelenti: A főhadiszállásra érkezett parancsoknál fogva...

Róma, febr. 16. Hétfőn a bironokok utolsó ülést fognak tartani Congregatióban, reggel azután a számukra berendezett lakosztályokba vonulnak vissza...

Anglaisben, a cadran bleuben s még több első rendű helyiségben igen vegyes társaság volt...

A Deák-sírelmek ügyében küldött összbizottság ma d. e. 11 órakor tartott ülésében tárgyalta az albizottság jelentését...

Hangulat Párisban a legújabb keleti események felett.

Páris, febr. 14. Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

Az angolok végre áthátráltak a Dardanella szoroson s alig hihető és mégis úgy van, hogy az őrmeg főlött Párisban még nagyobb, mint Londonban...

pályán, nem különben a kamara egyes tagjai is jelen voltak, csak a jelenlegi kormány ellenségei tüntek föl távollétuk által.

Voltaire halála századi évfordulója május 30-dikára esvén, egy bizottság alakult ezen nap megünneplésére.

Robeiert Henrik a „Republican” két dolgozó társát, Gautier Emilt és Charlie Robertet bizta meg, hogy nevében elégtételt kérjenek...

Mi ugyan is nem igen vérmes reményvel tekintünk ezen congressus határozataira...

Lehetetlen, hogy eszünkbe ne jusson azon sok családok sora, melyet Bismarck Európa több kabinetjén elkövetett.

De senkinek sincs nagyobb oka óvatosságra, mint Ausztria-Magyarországnak s ezen monarchia külügyminiszterének, mert nem először történik, hogy rászédtek Bismarck kétértelmű mondatai.

Leggyanúsabb körülmény azonban ezen congressusnál az, hogy a muszkák előbb mondták, hogy az osztrák békekötés után lehet tartani, s hogy 2-3 hét belül telhetik, míg a hatalmak képviselői összejöhöznek.

Ezen szerencsétlenség között egy házfalka is volt, Tóth, kit a muszkák azon elv szerint: „együtt fogva, együtt folakasztva”, ép úgy végeztek ki. Miként került ezen szerencsétlen házfalka a lengyel társaságba, van e arról kormányunk tudomása s fog e erre nézve lépéseket tenni, hogy ezen az internationalis törvényekbe ötközött tértáron kérje a muszkákat?

Utolsó híreink szerint már a románok sem állnak egyedül mint panaszosok a muszka önkény ellen; már egy törzsgyökerez szláv

AZ „EGYETÉRTÉS” TÁRGYAJA.

KÉT ÉLETRAJZ.

— ELBESZÉLÉS. —

IRTA: KAZÁR EMIL.

A bemutatás sehogy sem tetszett Lajosnak, de igazolt volt, s győőzte a vágy, hogy valahára megtudhasson valami bizonyosat.

szakszított mása, de az anyja jobban tetszett nekem mind szemre, mind személyre, kivált ha lovagolt. Nyáron fürdőzni volt, és sokan udvaroltak neki.

Az álmatlanságban szenvedő ur elhagगतott, egy pohár vízbe öntött a szürkészöld italból, a hol aztán olyan lett, mint a tej. Kiitta hirtelen s hátra vetve magát a piros viaszos-kárpis kanapán, nem sokára lecsukódott szemei, s a didergő kutyá oda húzódtól lábai elé, mintha a sarkantyúk őrizetét vállalta volna el az egész emberből.

Lajos tehát végre megtudta, a mit már régen óhajtott, de távolról sem volt sejtelmé, hogy a valóság olyan lehessen, minőt a kártyás beszélt el neki.

— Jó sorsa védté azt az embert, hogy Vilmaról nem szölyt semmit! — morgogta dühösen Lajos, s elmélyedt a gondolatba, hogy vajjon tud-e ezek felől valamit Vilma.

Egész szerető szíve mélyéből szánta a lányt, mert a fiatalos gondolkodás a mily szigorú, ény oly résztvevő és engesztelő, hogy a mily szigorú, ény oly keservesen töprekedett tehát az előkelő és méltóságos Rőzei-család szomorú sorsával, s egészen megfélekedett magáról, kinek szintén akadtak bajai.

Néhány nap óta Borcsa néni aggodalmas pillantásokat vetett Vilma, s ha akad vala

ritve, egy sebtiben odavetett kendővel. Vilma fölémelt, és kész és megkezdett fehérneműket látott.

— Édes atyádnak valók, — szól nagy tüz-zel Borcsa néni.

De azok nagyon cizfrák voltak egy beteg ur számára. Vilma szava elfut, s kinos sobajás szállt föl kebléből. A jó öreg kisasszony pedig, mintha nagy bűnök érték volna, egészen megsemmisült létszót, s a kendőt ismét rádobta a veszedelmes tárgyakra.

— Régen küzdökdehész már így én érettem! — kiáltott Vilma. — Mennyire szegényem magam. De tovább meg nem engedem, hogy egyedül így fáradj.

A leány letette kalapját, felöltönytét, s égő arccal, melyen felindulás és szegény volt, leült nénije dolgozó asztalához.

— En is dolgozni akarok. Itt az öreg kisasszony hangos zokogásba fult, s még ő kezdte vizagszalmi hűgát, hogy ne szomorkodjék, s ne lússon a gyönyörű zsemeivel szűgös feketén semmit; majd meg vallásos áhitattal, de mindig csak keservesen zokogva, a meny-női gondviselés kiűrkészhetetlen utjaira és módjaira hivatkozott, melyek bizonyára jobbra fordítanak mindent. Szokása szerint ósszavissza ölelte elkenyészett hűgát, cizrogatta arcát, simogatta haját, és magasztalta az ő élete boldogságának anyagi jó szívet.

— Hagyd csak édesem az én számomra az ilyesmit. Te nagyon szép vagy erre a közönséges munkára. Elrontod a szemedet, ósszszurkald a szép ujjacskáidat. Nem erre nevelünk mi téged; nem anyagnom, nem! Mért is vagy te olyan kíváncsi, mi szükség volt fagatni és firkészni engem?

— Elég hosszú ideig voltam gyámoltalan, hogy észre nem vettem a minket körülvevő szegénységet.

— Engem soha se hallottál panaszkodni. — Nem néném. De most már tudok mindent, s át akarom venni közös szegénységünkkel a rám-eső részt.

(Folytatása következik.)

„Egy blin története.”

— Hugo Viktor legújabb regénye. — (Folytatás)

Egyszerre a Szentmárton utca sarkán világosság, zaj, mozgalom támadt. Minden szem oda fordult: a tömeg hullámzásba jött; a Porte Saint Martin és Ambigu színházak melletti mely ut maggas járdáin tolongott a néptömeg. Újabb tömeg és sürű világosság közeledett. Énekszóval jöhöztek. Kivétel volt a Marsailleise fezengető dallama: „Aux armes, citoyens! Formez vos bataillons! Égő fáklyákkal közeledtek, és a Marsailleisek a háború és forradalom ezen szövetségét énekeltek.

A tömeg helyet csinált a fáklyákkal és énekszó mellett közeledőeknek. A szent Márton mely utjába érkeztek. És csak ekkor lehetett kívenni e haljólátat menet célját. A tömeg két különböző csoportra oszlott; az első csoport vállain, deszkán kiterítve, ósszakállu agastyán holtestét vitte, kinek homlokát gölyő turta át. A menet léptének ingadozása mozgásba hozta a hullát, kinek feje fezengető ünneplésselleggel majd fölémelkedett, majd meg aláhanyattolt. Egy azok közül, ki a hullát vállain hordozta, maga is meg volt mellen sebesülve, és időközönként közel állott hozzá, hogy elaladjon.

A másik csoport halvány, megtört szemű ifju hullájt hordozta vállain; mellén szétnyitott inge alatt láthatók voltak sebei. A tömeg énekszó mellett hordozta körül a két hullát. A Marsailleisek minden verszaka után megálltak és fáklyáikat lobogtatva kiálták: Fégyverre! Néhányan kivont kardjaikat forgatták fejük felett. A fáklyák kísér-teti fényt vetettek a két hulla és kísérők halál-halvány arcára; lázas borzongás futott végig a népen; fölöttük képzeletökben a februári események véres árnya.

E haljólátat menet az Aunaire utcából jött. Nyolc órakor a Halles környékéről a Petit-Lion, Neuve-Bourg l'Abbé, és a szent Márton utcából körülbelül 30 munkás érkezett az Aunaire utcába; ugyanezen munkások építették másnap a Guérin-Boiseau utcai torlaszt. Rézát akartak venni a harcban, de az itt, e ponton már volt

